

И самото море, тихото и невълнувано онуй море, бѣше и то спокойно и само отъ дълбокото му дълбо са чуваше едно леко и правилно шумулене, което ослабяно още отъ разстояніето, вижда ти са че е тихото сумтенє на сѣня му. Като навлѣзва съ заливы между земнитѣ брегове, струва ти са че растворя рѣцѣ и цалува три първородни чеда Стабія, Херкуланумъ и Помпей.

«Спите вий, градове, цвѣтъ и слава на Кампанія, вий спите! Какъто сте вий сега елмазытъ на курониата на държавата, тѣй бѣхх едно време украшеніе на Египетъ богатитѣ градове на Нилъ! Величіето имъ са изгуби заедно съ тѣхъ, спятъ посрѣдъ развалины, и палатитѣ и храмоветѣ са преобърнѣхх на гробове; змінтѣ са вѣжтъ подъ трѣвата на пятницата имъ, гущеритѣ са грѣжтъ на припекъ въ чертогитѣ имъ. Споредъ единъ таинствененъ законъ на природата, който единтъ въздига, а другитѣ унижава, вий благоденствувате на развалинитѣ имъ; ты, гордый Риме, освои славата на Сезостра и на Семирамида, ты, граде на разбойници, ограби богатствата имъ. И тѣзи градове, които сж поробены на триумфа ти и които сж търговскій изворъ на раскошеството ти, азъ ги гледамъ отъ тѣзи высочина и ги кляж, азъ послѣднійтъ сынъ на забравенитѣ царєе. Ще доде часътъ когато Египетъ ще си отмъсти и коньетѣ на варваритѣ ще иматъ ѣслытъ си въ златитѣ палаты на Нерона, и ты който си сѣялъ своитѣ завоеванія на вѣтъра ще женешъ въ бурята разрушеніе и пагуба.»

Когато египтянитѣ изговаряше пророчеството, което жестоката сѣдба послѣ осмѣштиви, лицето му бѣше таквози щото фантазіята на поетъ или на живописецъ не можеше измысли образъ пострашенъ. Мрачката свѣтлина на зората, която придава блѣдавостъ и на младата хубость, хвърляше на гордытъ черты на Арбака сѣнката на смъртъта, и честата му коса която слѣзваше доро до раменитѣ, тъмната му, широка и вълнувана дреха, ржката му която са простираше на вѣнъ отъ височината дѣто са намѣрваше, искрометнитѣ му отъ радость очи, сичко туй представяше египтянина като едно същество сложено отъ пророкъ и демонъ.

Отъ градоветѣ и отъ морето той хвърли очи на дозѣята и на зеленитѣ лѣсове на Кампанія които лежехх презъ него, защото градскитѣ врата и стѣни, на които дренята направа са виждаше пелазгическа ако и да заключвахх въ себе си Помпей, но тѣ не съставяхх истиннитѣ предѣлы на града. Той са простираше съ видитѣ си около сичкитѣ страны на Визувій, който тогасъ не бѣше като днесъ толкози високъ и стрѣмень къмъ върха си, жителитѣ му